

По ширенъ океанъ се нося леко,  
И водно огледало лъска надалеко,  
Къмъ нови брѣгове зовжтъ ме нови дни.

Ей, огнена кола къмъ менъ се носи,  
И азъ се чувствувамъ готовъ  
По нови пжтища ефира да прѣкося,  
Къмъ областитѣ на живота новъ.  
Тозъ висшъ животъ! Божествена наслада!  
До скоро червей, ти, заслужвашъ ли я ти?  
Безъ страхъ обръщай гърбъ на земната отрада,  
А хубавото слънце нека си блѣсти.  
Рѣшавай се вратитѣ да разтворишъ,  
Край тѣхъ шо всѣки гледа да не спре.  
Сега на дѣло трѣбва ти да отговоришъ,  
Че не отстжива мжжска честь на богове;  
Прѣдъ мрачния пѣкълъ да се не стрѣсне,  
Фантазията дѣто мжжитѣ събра,  
Да се стрѣми къмъ входа тѣсни,  
Задъ който зѣе пламналата пещера;  
На туй да се рѣши безъ колебанье,  
Па ако би на нищо той да стане.

Ела сега ти, чисто кристалъ,  
Излѣзъ ми изъ кутийката си стара!  
За тебъ да знамъ отдавна азъ не съмъ искаль,  
А грѣйше ти на празници и пиршества,  
И веселѣше тжжни господари,  
Поднасяна поредомъ отъ уста въ уста!  
На тебъ картинитѣ разнообразни  
Да се тълкуватъ въ стихове,  
И на единъ пжтъ чашата да се изпразни —  
Напомни ми ти луди ноцни часове.  
Сега не ще те на съсъдъ подавамъ,  
Сега не ще по тебъ шеги си да разправлямъ -